

ude i Landkommunerne, antager jeg ogsaa, at man vilde have hørt noget fra Landkommunerne; men det har man ikke, der er ikke en eneste virkelig Landkommune, der har udtalt, at den ønskede en saadan Ret, som den der ifølge dette Lovforslag skulde gives. Ja, der er maaske en enkelt Landkommune — jeg tror, det var Hvidovre, som den ærede Indenrigsminister omtalte — der har ydet et Bidrag til en privat Forening til Skolebørns Bepisning. Denne Landkommune maa jo sikkert have faaet Amdsraadets Samtykke til denne Udgift. Men i de øvrige Landkommuner i hele Landet har der ikke vist sig nogen Trang, der er intet Sogneraad, der har udtalt Ønsket om et saadant Lovforslag. — Det er nu, hvad Landet angaar. Hvad Byerne angaar, kan der være Tale om, at der her i Kjøbenhavn kunde være Trang til, at adskillige fattige Børn fik noget varm Mad paa Skolen. Men det har vist sig, at det private Initiativ med et Tilskud fra Kjøbenhavns Kommune, som denne ogsaa i rigeligt Maal har ydet, har kunnet holde denne Sag oppe. Og i Købstæderne er Forholdet det samme, ogsaa enkelte Købstæder have ydet private Foreninger Hjælp til denne Skolebespisning.

Det forekommer mig altsaa, at der i og for sig ingen Trang kan siges at være til dette Lovforslag, og naar jeg ser selve Lovforslagets enkelte Paragraffer igennem, forekommer det mig ogsaa, at det er særlig uheldigt, fordi det saa ganske overlades Kommunalbestyrelserne at bestemme, hvor mange Børn der skal bispises, uden at der siges, at de i alt Fald skulle være trængende eller skulle underkastes noget særligt Skøn derover. — Og dernæst gør man i dette lille Lovforslag Brud paa den gældende Ret, idet man siger som saa, at Landkommunerne i dette enkelte Tilfælde kunne udgive af Kommunernes Kasse maaske meget store Beløb, uden at Amdsraadets Samtykke dertil udkræves. Det er efter min Mening at gøre et højst uheldigt Brud paa den gældende Ret. — Af Hensyn hertil, og da jeg desuden mener, at der ingen særlig Trang er til selve Lovforslaget, kunde jeg for mit Vedkommende næsten ønske, at man ikke gik videre i Behandlingen af det, men da vi jo

ere komne bort fra den Vane, at slaa saadanne Lovforslag, der komme fra Folketinget, ihjel her i Tinget, idet vi nu tage mere Hensyn til Folketingets Anskuelser og stille os langt mere humant over for de Lovforslag, det sender herop til os, og da desuden den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig i en Retning, som tyder paa, at han mener, at der kan ventes at komme noget ud af Lovforslaget, vil jeg, skønt jeg ikke er af samme Tro, af Hensyn til den ærede Minister og Folketinget foreslaa, at man behandler Forslaget i et Udvalg, uagtet jeg som sagt ikke har nogen Tro til, at der kan komme noget ud af det.

J. Pedersen: Begrundelsen af dette Lovforslag er jo ganske i Almindelighed, at man betragter Skolebespisning som en Skolesag. Man gør gældende, og vistnok med Rette, at Børn, der sidde i Skolen og sulte, ere ikke i Stand til at faa tilstrækkeligt Udbytte af Undervisningen. Lovforslagets § 1 synes at forudsætte, at denne Skolebespisning i Almindelighed skal betales af Børnenes Forældre. Det hedder i det andet Stykke af § 1, at „for saa vidt nogen af Skolens Elever efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse vederlagsfrit deltager i en saadan Bepisning“ o. s. v. Man synes altsaa nærmest at have tænkt sig, at det vil være en Undtagelse, at der er nogen, der deltager uden Vederlag. Dette Forhold kan, synes det mig, let give Anledning til nogle Vanskeligheder, thi selv om Skoleautoriteterne maaske maatte ønske, at Børnene i det hele blive bispiste med varm Mad paa Skolen, af Hensyn til at lette Undervisningen, kan man dog ikke vel forudsætte, at Myndighederne skulde have Ret til at bestemme, at Børnene — maaske i Modsætning til Forældrenes Ønske — skulde bispises paa Skolen paa Forældrenes Regning. Jeg er derfor ogsaa tilbøjelig til at tro, at naar den Sag kommer videre i Gang, vil det udvikle sig saaledes, at det væsentlig bliver de fattige Børn, altsaa de Børn, der ikke komme til at betale noget for Maden, der blive bispiste, og at som Regel de bedrestillede Børn, der kunne faa tilstrækkelig Næring i Hjemmet, ikke ville blive bispiste. Hvorvidt denne Udgift overhovedet med Rette